

Sundhedsvedtægt skal gives Bestemmelser, der sikrer, at intet Rum benyttes til stadigt Natteophold for Mennesker, hvis det ikke lovligt er indrettet som Beboelsesrum. Modsat har man for at afværge det i positiv Henseende irrationelle ved Bestemmelsen, nemlig at ethvert Rum, der er indrettet til at opvarmes, skal fyldestgøre Forskrifterne, uanset hvor ringe eller kortvarig Brug der gøres af Rummet, maattet tage sin Tilflugt til et omfattende Dispensations-System af ganske skablonmæssig Karakter.

Naturligvis frembyder det rent udvortes Kriterium — Opvarmning eller Ikke-Opvarmning — et i Praksis let anvendeligt Skelnemærke, som yderligere falder godt sammen med Tendensen i hele den nugældende Lov, i alt væsentligt kun at beskæftige sig med en Bygning ved dens Opførelse og eventuelle senere rent bygningsmæssige Indretning. Men rationelt og tilfredsstillende, navnlig i sundhedsmæssig Henseende, er et saadant Synspunkt afgjort ikke, og det er da ogsaa forladt i Lovforslaget, hvis Regler (jfr. § 52, Stk. 1) omfatter alle „Rum bestemte til Ophold for Mennesker“. Men Forslaget gaar et betydningsfuldt Skridt videre. Thi medens den nugældende Lov, bortset fra en enkelt Undtagelse, kun kender Begrebet Beboelsesrum, gives der i Forslagets § 53 en Række Forskrifter vedrørende Beboelseslejligheder, et Begreb der vel ikke er udtrykkeligt defineret i Loven, men som, uanset hvor mange Rum der i det enkelte Tilfælde er Tale om (maaske endda kun et enkelt) og ud over, hvad der rent sprogligt ligger i selve Ordet, altid maa forudsætte en Udnyttelse til selvstændig Beboelse.

I øvrigt er man i Forslaget gaaet den Vej enten helt (for Opholdsrumms Vedkommende) eller for største Delen (for Beboelseslejligheders Vedkommende) at indskrænke Lovens Bestemmelser til at angive de almene, navnlig i sundheds- og brandmæssige Hensyn grundede Krav og overlade til Bygningsvedtægten den nødvendige detaillerede Udformning i saa Henseende. I øvrigt er der næppe Grund til at komme nærmere ind paa de enkelte Bestemmelser, der for Beboelseslejligheders Vedkommende alle tilsigter at fastholde den Boligstandard, som de senere Aars bedre Byggeri giver Udtryk for. I Overensstemmelse hermed er det i § 53, Stk. 6, forbudt at indrette Beboelseslejlighed i en Etage, hvis Gulv ligger under det omgivende Terræn.

ad § 54.

Angaaende Nødvendigheden af en administrativt vedtaget Bygningsvedtægt som Supplement til Byggeloven samt om det naturlige Indhold af en saadan Vedtægt henvises til Bemærkningerne ad § 5. Her kan tilføjes, at de særlige Bestemmelser, som der i § 54 fortrinsvis er tænkt paa, findes i den nugældende Bygningslovs § 4 (Aabninger i Mur, der vender imod Naboskel og ligger inden for en vis Mindsteafstand fra dette), § 24, jfr. § 63 (almindelige konstruktive Bestemmelser), § 25 (Grundbeskaffenhed), § 26 (Fundamenter), §§ 27—31 (Ydermure og Skillerum), § 32 (Tagdækning) § 34 (forskellige udvendige Bygningsdele), §§ 36—39 (Tømmerkonstruktioner), § 43 (Trapper), § 44 (Lofter), §§ 45—52 (Skortene og Ildsteder), §§ 58—61 (Nødtørftsrum og Stalde) og § 66 (Bebyggelse af lettere Art). Endvidere tænkes optaget i Bygningsvedtægten forskellige i de enkelte Paragraffer i Lovforslaget omhandlede Bestemmelser. Herom maa henvises til Bemærkningerne desangaaende paa de paagældende Steder samt til Oversigten over disse Paragraffer, som vil findes i Bemærkningerne til § 5.

ad § 55.

Denne Bestemmelse er en Nydannelse af indgribende Betydning. Den maa, som allerede i de almindelige, indledende Bemærkninger fremhævet, ses som et naturligt, ja nødvendigt Led i den Række af Bestemmelser i Lovforslaget, der tilsigter en Regulering af Byens Bebyggelses- og Boligforhold som Helhed. Som det nu er, er en Bygning fra